goed eten zonder te betalen. Gij kunt althans naar uwe centen fluiten.

Met wendde hij zich om, en liep ter deure. — Dat zult ge niet doen, riep de waard hem na, op verwijtenden, maar eenigszins weifelenden toon, als ware hij heel niet van zins, er zich verder druk over te maken.

— Ik zal het wèl doen, trotseerde hij hem met een boosaardigen stemklank, — en ik zal mèer doen dan dat. Ik ben hierheen gekomen om dat gemeene volk hier eens hun paaschfeest te vergallen. Ge zult vandaag wel meer van me hooren. . .

— 'k En zou dat vàn me zetten. Daar komt niets goeds van, waarschuwde de waard, terwijl hij hem met gefronste brauwen nakeek.

— Dat zijn mijne zaken, beet den Dolle hem toe, en sprong soepel en snel, als vong hij een gevecht aan, de leege markt op. De menschen waren ter kerke gegaan. Van uit zijn wijde, hooge galmgaten joeg de toren zijn klokkenklanken omlaag over het dorp. Daar binnen zette de priester het „Gloria in excelsis" in, begeleid van de onstuimig rinkelende paaschbellen der koorknapen. Daar, temidden der honderden geloovigen, zat Eefke bleek en bevend als in doodsnood.

Den Dolle ving zijnen kwaden tocht midlerwijl aan ; van de eene herberg ging het de andere in ; er werden borrels en bier gedronken, en reeds keef hij de nu maar schaarsche bezoekers aan, en schimpte en sakkerde, dat allen het hart vasthielden. Hoe ging dat eindigen ? Toen de Hoogmis uit was, en de menschen zich door het dorp verspreidden, stond de Dolle voor het venster van „de Vier winden" verdekt op den uitkijk om de kerkgangers te zien voorbijstappen naar hun woningen. En toen de straat allengs wat leeger werd, de vrouwen grootendeels waren naar huis gekuierd, en de mannen in de open vogelschiet- en kegelbanen rumoerden, vong de Dolle zijn tocht door het dorp eerst recht aan. Hij ging de banen en tuinen en de gelagkamers binnen, en bestelde een glaaske en knoopte gesprekken aan met dezen en genen, maar het lukte hem maar matig, daar allen hem of nauwelijks, of slechts een ruw bescheid gaven, en de meesten zich met een minachtenden blik en een schouderophalen van hem afwendden, naar hun spel en kameraden. De Dolle nu werd bitterder en bitterder er tegenin, en elk nieuw blijk, dat hem van minachting of afkeer gegeven werd, vatte hij gramstoriger op. Ook de anderen verkropten nog maar noode hun toorn. Ze trachtten d n indringer te negeeren, en als hij te heftig daartoe werd, droegen ze 't nog met 'n tartend lachje, 'n saterende kwinkslag. Maar men zag aan de wrokkig toegenepen monden en den nauw bedwongen gloed der oogen, dat het niet lang meer zoo blijven zou. Tot het bij Rijckaerts in de „Plezante Molen" tot 'n uitbarsting kwam. Daar was een troep opgeschoten jonge boeren aan het vogelpik-spelen, en er werd bij gedronken en gezwetst dat het zoo'n aard had. Bij het binnenkomen van den Dolle was er uit den troep jonge kerels een hel gelach opgegaan. De zwerver had zich verbeten en was met een schellen moordadigen blik als een lynx erbij komen staan. Maar dan was er een boosaardig geoogel en een sarrend foefelen begonnen tusschen de jongelieden, die allen afgewezen minnaars van de schoone Eefke waren, en wier afkeer van den Dolle dus nog heftiger was dan die der andere dorpsgenooten. Lang duurde het dan ook niet of het kwam tot een uitbarsting. Aan den arm van een harer vriendinnen kwam Eefke langs gewandeld. Allen zagen haar, en met kwaadaardige grinnikjes monkelden steels de jongelieden ondereenen.

— „Zie naar buiten, sarde een hunner, — daar is er eene, die je de straat heeft opgesmeten." Dat deed de maat van des Dolle's toorn overloopen. Met 'n sprong als een poema had hij zich op dengene, die gesproken had, geworpen, en begon hem duchtig met de vuist te slaan. De anderen vielen hun kameraad bij, en grepen van alle zijden den Dolle aan ; deze weerde zich als een leeuw, en slingerde telkens weer de aanvallers van zich af ; die vielen tegen de tafels en stoelen op, welke omkantelden en met een dof geplof van hout en gerinkel van verstrooide glasscherven ten gronde vielen. En het werd een wilde tuimeling ; met bebloede koppen deinsden de kerels af om vanher als razenden op den Dolle neer te vallen, allen tegen een. Maar deze ging te keer als een duivel ; hij vatte er twee bij den nek en butste de koppen hard tegeneen, dat het een doffen dreun gaf, maar in de woeste warreling waren anderen weer op hem toegevlogen, en hingen als een klit om hem henen. Met één zwaai wierp de ijselijk sterke kerel ze in de ruimte. Telkens wel besprongen ze hem weer, telkens echter wist hij ze weer van zich te smijten. En het had er allen schijn van of hij alleen het veld behouden zou, toen de Lange Kamiel, een reus van wel zes voet, met een mes op den Dolle, die ongewapend was, toevloog. Op dat oogenblik gebeurde er echter iets onverwachts; een meisje wierp zich jammerend en met uitgestrekte armen tusschen de vechtenden in. „Om God's wil, houd op !" kreesch haar hooge stem, en als plotseling gehypnotiseerd deinsden de kerels allen achteruit, bleven verward, met wezenlooze gezichten en onbeheerscht neerhangende armen staren naar het meisje. . .



ZOMERBELOFTE

Het was Eefke, die in de nabijheid had staan praten, en op het tumult was toegesneld. — Geef een spons en een teilken met water, vroeg ze aan de dochter van den waard, die radeloos stond toe te zien.

En als het gevraagde gebracht werd, wiesch ze het bevuilde en bebloede gezicht van den Dolle, die echter heel niet ernstig gekwetst bleek te zijn, en terwijl verscheidene van de vechters nog moesten worden verbonden, was hij het weer zoo goed als heelendal te boven. Verwonderd keek hij op naar wie hem met zoo zachte hand verzorgde.

— Eva ! zei hij met een stem, die de zijne niet was, en een onzegbare glans bluschte zijn blik tot een teederheid als men van die hardblauwe oogen niet vermoed hebben zou.

Versuft bleef de man dan zitten ; het was alsof er een verandering in hem geschiedde. Met neergeslagen blik zat zij tegenover hem aan de herbergtafel, en ook zij leek wel zeer ontroerd te zijn.

In den tuin om hen heen was het allengs stiller geworden na het tumult. Het liep tegen het etensuur. De laatste blijvers stonden ook nu op, en schoven ginnegappend langs de twee zwijgzame, bedeesd neerzittende jongelieden. Ook voorbijgangers waren er nauwelijks meer. De leege landweg was onzegbaar schoon in zijn groene bermen, en de met fijne looverscheuten overdekte iepen erlangs henen, met de uitbottende heesters, één rood bloeiend bloemhout reeds, boden van den ophanden zomer, en als blanke sterrekens her en der in het gras glinsterend de sneeuwklokjes en een enkele gele crocus. Een vogel tjiepte boven hunne hoofden, kippen kakelden tjok tjok tjok op het nabije erf. Er was daar een jeugd en een heerlijke herleving der natuur te aanschouwen, waar het menschelijk gemoed niet tegen is opgewassen. O, die luwe voorjaarswarmte, die strakke blauwe hemel ; en dan die heele wijde wereld rommendom gedoopt en gedoken in het zegenende zonnelicht, hèt was alles als een genade. . .

De Dolle slikte en slikte telkens, en hij sloeg de oogen niet op ; zijn gansche houding was die van iemand, die door een diepe ontroering is aangetast.

— Je hebt je gelukkig niet erg bezeerd, zei ze met een zoete stem vol deernis.

Maar hij viel vinnig uit: Gelukkig? Gelukkig? Hu, was ik maar doodgestoken !

Eva beefde van dien toon.

— Foei, dat mag je niet zeggen, deed ze.

— Er is niets aan mij verloren, sprak hij met een matelooze bitterheid, — niemand zou mij missen. Iedereen haat me, iedereen.

— Iederéén niet, zei het meisje, aarzelend. Dan ineenen, als zich overwinnend, sprak ze met een schokkende stem : — Ik niet.

Een siddering liep over den rug van den zwerver. Hij waagde het, den blik nu, den verteederden blik, naar haar op te heffen ; te spreken echter vermocht hij niet.

— Ik niet. En je oude vader en moeder niet, fluisterde Eva, hem aanziend, — die wachten op één woord van jou; die zijn nog dubbel ongelukkig na dien twist toen je wegliep. Toen. . . je. . . van. . .hun . . wegliep. En. . . van. . . mij.

— Van jou ben ik nooit weggeloopen, brak hij wild uit.

— Ik heb je dan toch al dien tijd niet weergezien, kloeg zij.

— Ik dórst niet meer, ik dorst niet meer terugkomen bij jou. Jij, die zoo goed, zoo duizend-maal beter bent dan ik. Jij, die rechtvaardig en, zooals het moet, ook strèng bent, jij moest mij ook wel minachten, wel haten.

— Ik jou haten ? schreide Eva met stokkende stem, en het jonge hoofd in de handen nemend, ging zij hartbrekend aan het snikken.

— Maar iedereen haat me. Ik ben zoo slecht, mokte hij.

— Je bent niet slecht, zei ze zacht, — in den grond ben je niet slecht.

— Ik zou misschien goed willen zijn, zei hij dof, — maar het kàn niet. Het kàn niet meer ; niemand gelooft meer in mij.

— En ik dan ? vroeg het meisje, en nam zijn hand in de hare. — Die handdruk leek hem met een wondere energie te bezielen. Vast blikte hij haar nu in de reine kinderlijke oogen. — Ik wil het probeeren, zei hij, — ik wil probeeren of het nog kàn. . . Nu ik weet, dat jij me niet minacht. . .

— Zie eens om je heen, jongen ; zie hoe mooi, hoe heerlijk de natuur herleeft, hoe het oude leven zich vernieuwt en alles weer goed en schoon wordt. Zoo is 't ook met jou, als je maar echt, ècht wilt, vanaf dit oogenblik. Kom, we zullen naar je vader en moeder gaan ; we zullen dien ouden menschen gaan zeggen, dat jij, dat *wij* het vanher beginnen gaan, het leven. Dat wij moed hebben voor honderd. Wij samen.

Met een begeesterden blik vatte hij haar hand, en ging met haar mee...

Hij beloofde. En hield zijn belofte. . . Zoo was het Paaschfeest hem een waarachtig feest van herleving en hernieuwing geweest, — zijn opstanding.